

Vindicació dels drets de la dona.

A Martino, Giulio i Bruzzese, Marina (1996). *Las filósofas. Las mujeres protagonistas en la historia del pensamiento*. Madrid: Càtedra. pp. 223-226.

Després de considerar l'esdevenir històric i contemplar el món vivent amb anhelosa sol·licitud, les emocions més melangioses d'indignació desconsolada han oprimit el meu esperit i lamento veure'm obligada a confessar tant que la Naturalesa ha establert una gran diferència entre un home i un altre com que la civilització que fins ara ha hagut al món ha estat molt parcial. He repassat diversos llibres sobre educació i he observat pacientment la conducta dels pares i l'administració de les escoles. Quin ha estat el resultat? La profunda convicció que l'educació descuidada de les meves semblants és la gran font de la calamitat que deploro i que a les dones, en particular, se les fa dèbils i menyspreables per una varietat de causes concurrents, originades en una conclusió precipitada. La conducta i els modals de les dones, de fet, proven amb claredat que llurs ments no es troben en un estat saludable (...). Atribueixo una de les causes d'aquest floriment estèril a un sistema d'educació fals, organitzat mitjançant els llibres que sobre el tema han escrit els homes que, en considerar les dones més com a tals que com a criatures humanes, s'han mostrat més disposats a fer d'elles dames seductores que esposes afectuoses i mares racionals; i aquest homenatge enganyós ha distorsionat tant la comprensió del sexe, que les dones civilitzades del nostre segle, amb unes poques excepcions, només desitgen ferventment inspirar amor, quan haurien d'abrigar una ambició més noble i exigir respecte per llur capacitat i llur virtut. (...)

A tot arreu, les dones estan en aquest deplorable estat; perquè amb la fi de preservar la seva innocència, com és cortesament denominada la ignorància, se'ls oculta la veritat i se les obliga a adoptar un caràcter abans que les seves facultats hagin adquirit força. Ensenyades des de la infància que la bellesa és el ceptre d'una dona, la ment es conforma amb el cos i, vagant per la seva gàbia d'or, només intenta adorar la seva presó (...).

Jo, probablement, he tingut oportunitat de conèixer més nenes que J. J. Rousseau. Puc recordar els meus propis sentiments, i he mirat detingudament al meu voltant; tanmateix, lluny de coincidir amb ell en les seves opinions respecte els primers albors del caràcter femení, m'atreveixo a assegurar que una nena l'esperit de la qual no s'hagi diluït per la inactivitat i la innocència (...) guimbarà amb alegria, i la nina mai no atraurà la seva atenció llevat que l'aïllament no li deixi cap altra alternativa.